

N.F.S. Grundtvig "Kvinde-Evangeliet"

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.14, april 2019

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1842 (SJ: 724)

Andre udgaver

GSV Grundtvigs Sang-Værk 3, nr. 205

Teksten er etableret af Kirsten Vad

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Kirsten Vad, redigeret af Klaus Nielsen og Else Riisager

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.theol. h.c. Niels Jørgen Cappelørn

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:5|GSV:399

Kvinde-Evangeliet.

- 1 I Herrens Huus er Varmen
Den dybe Kiærlighed,
Som har i Kvinde-Barmen
Sit rette Arnested!
- 2 |GSV:400| Derfor det var en Kvinde,
Som Naade fandt hos Gud;
Fra Himmelens Veninde
Sprang Jordens Frelse ud!
- 3 *Marias* Kvinde-Vise,
Med Englesang i Chor,
Bød alle Slægter prise,
Den Salige paa Jord!

- 4 Og naar *Maria* glemmes,
Hvor *Jesus* nævnes end,
Da Hjertet overstemmes
Af Hjernesvind hos Mænd!
- 5 Lad Verden sig fornøie
Med Støvets Rosenkind!
Med Aanden vi ophøie
Det dybe, stille Sind,
- 6 Den Alterglød, som flammer
Med Virak dyrebar,
I skjulte Hjerte-Kammer,
Hvor Gud sig hvilet har!
- 7 Med Herren til vor Broder,
Vi sjunge uden Sky:
En Kvinde er vor Moder,
Skøndt vi har Fader ny!
- 8 |A:6 Med Aanden vi afmale
Vort Samfund som en Brud,
Der fra de dybe Dale
Hjemføres skal af Gud!
- 9 |GSV:401 Hvad rager os vel *Paven*,
Med al hans Løgn og Tant?
Hvad der er Løgn om Graven,
Om Aand og Liv er sandt!
- 10 Maa det ei meer fortælles,
Man er et Moders-Barn,
For man har det tilfælles
Med mangt et topmaalt Skarn?
- 11 Skal hver en Helgeninde
I Kirken gaaes forbi,
Fordi med deres Minde
Man drev Afguder?
- 12 Er større Kirke-Faren
Med Herrens Moder god,
End med Apostel-Skaren
Og *Stephans* Martyr-Blod!

Skal vi kanske nu lære,
Af Verdens Favnetag,
At ei i Tugt og Ære
Maa holdes Bryllupsdag!

14 Skal nu saavidt det komme,
At selv *Marias* Navn
Ei toner blandt de Fromme
I *Daners* Fødestavn?

15 |A:7| Nei, før skal Løven miste
Sin Rang for Ulv og Bjørn,
Og før skal Hjertet briste
I *Dannekvindens* Børn.

16 |GSV:402| Bestyrkes kan det Svage,
For Sot er Lægedom,
Og alle Herrens Dage
Selv Dødt tillive kom;

17 Men Kulden i det Stærke,
Og Klarhed gennem Iis,
Er Jettens Kiendemærke,
Og Trods mod Paradis!

18 Der er en gammel Kvinde,
Som paa sin Helsot bær,
Skiøndt Frelserens Veninde
Hun kaldes fjern og nær!

19 I Paaske-Morgenrøden
Hun fandt ved Graven Trøst;
Om Seier over Døden
Først toned hendes Røst!

20 Lyksalig var den Kvinde,
Paa første Paaskedag,
Hun blev Apostelinde
For Guds Apostel-Lag!

21 Nu i de sidste Tider
Hun gammel er og graa,
Hun sukker og hun strider,
Hun maa ved Krykker gaae.

|A:8 Hun glemde ingenlunde
Dog Herren og Hans Ord;
Mon Han da glemme kunde,
Veninde sin paa Jord?

23 |GSV:403 Nei, før den ømme Moder
(Saa lyder Sandheds Røst)
Skal glemme sine Poder,
Som selv hun giver Bryst.

24 Han i det Fjerne tøver,
Han kommer vist igjen,
Men hvo sin Styrke prøver
Med Tiden, tæres hen.

25 Saalænge Hjertet stoler
Paa Herrens Haand og Mund,
Af Paradis-Fioler
Er fuld den grønne Lund;

26 Dem Engle-Skarer bringe,
Med Hilsen til Hans Brud,
Naar de med Psalmer svinge
Sig glade ind og ud!

27 Da stadig brænder *Lampen*,
Som Herren selv har tændt,
Og stakket findes Kampen,
Med evig Seier endt!

28 Om Sorg end Hjertet saarer,
Og vækker Klagelyd,
I Smilet gennem Taarer
Dog glimter salig Fryd!

29 |A:9 Men *Tvivlen* er en Slange,
Fra lille Orm i Bog
Opvoxt i Tider lange
Til *Midgaards* Kæmpe-Snog!

30 |GSV:404 Som Glimmer-Orm, o Jammer!
Den Trædske sig indsneg
I Kvindens Sovekammer
Med kaad Oplysnings-Leg!

- 31 Dens falske Lys bedaaed
Da Kvindens Kiød og Blod,
Dens Brodd da *Troen* saared
Ved hendes Hjerterod!
- 32 Da Himmel-Toner søde
Forstummede paa Jord!
Berøvet Liv og Grøde
Blev Edens Blomster-Flor!
- 33 Da slukdes Herrens Lampe,
Guds Engle svandt med Iil,
Og under hede Kampe
Var Graad foruden Smil!
- 34 Af alle Herrens Taler
Kom levende ihu
Den Arme, trods Choraler,
Kun den: hvi tvivled du?
- 35 Hun søgde Hjelp saa vide
For *Tvivelns* Eddersaar,
Men lærde kun at lide
I mange Sygdoms-Aar!
- 36 |A:10| Hos Venner og hos Fiender,
I Ry for Læge-Konst,
Hos kloge Mænd og Kvinder,
Hun søgde Raad omsonst!
- 37 |GSV:405| En raadte: lad Dig bære
Fra Hav til Hav paa Jord!
Da Troen paa den Kiære
Vil styrkes i hans Spor.
- 38 En sagde: lad ham male,
Alt som han gik og stod!
Da vaagner op af Dvale
Din Tro, og du faaer Bod.
- 39 En sagde: læs hans Breve,
Og lær dem udenad!
Den Tro, hans Fingre skreve,
Da gjør dig stærk og glad.

En sagde: Russisk Badning,
Og Strøg med Helved-Steen,
Og daglig Aareladning!
Saa bliver Troen reen.

41 En sagde: bliv kun hjemme,
Og brug slet ingen Ting;
Men kan Du *Aanden* stemme,
Det hjælper godt for Sting!

42 *Taalmodighed* er Dyden,
Og Konstens Alt i Alt;
Naar Døden er i Gryden,
Da hjælper intet Salt.

43 |A:11|Naar Troen sig forælder,
Den maa, som Alt paa Jord,
Naar det til Graven hælder,
Aflægge store Ord.

44 |GSV:406|En sagde: slaae en Knude
Paa Kryds i Maaneskin,
Halv inde og halv ude,
Med soelret Vestenvind!

45 Enstund det vel kan vare,
Men bliv kun ved og tie!
Det har slet ingen Fare,
Al Tro er Sympathi!

46 Det Alt og Meer hun prøved
Paa falsk Oplysnings Vei,
Og sukked dybt bedrøvet:
Ak, kommer *Han* dog ei!

47 Der var en lille Pige,
Med smukke, lyse Haar,
Paa Jord som i Guds Rige,
Til hendes tolvte Aar.

48 Som Frelserens Guddatter,
Hun er paa Jord berømt,
Men ingen Hjerne fatter,
Hvad tidlig hun har drømt.

Og da hun kom i Skole
Med Verdens Døttre smaa,
De skinnede som Sole,
Hun sad som Praas i Vraa.

50 |A:12 Hver sagde, hvad de drømde,
Og hvad de tænkte paa,
Og Verdens Folk berømde
Den verdslige Attraa;

51 |GSV:407 Men Frelserens Guddatter,
Som drømde sig Hans Brud,
Hun blev til Spot og Latter,
Al Verdens Skumpelskud.

52 Hun drilled blev saa saare
For Himmeldrømmen sød,
I Hjernen sprang en Aare,
Det er den visse Død!

53 I Taare-Bække! rinder
Kun stride over Støv,
For Kirken uden Kvinder,
Som Lunde uden Løv!

54 Var ikke *Edens* Have
Foruden *Eva* tom;
Var hun ei Herrens Gave,
Som *Adam* ledte om!

55 Var det til Kiødets Lyster,
Gud hvæved hendes Bryst,
Og ei, som Adams Syster,
Til Aandens Liv og Lyst!

56 Blev hun ei Helte-Moder,
Saa vidt som Sky er blaa!
Og blev ei Gud vor Broder
I Kvindens Hjerte-Vraa!

57 |A:13 Var der ei godt i *Eden*
For Manden uden Viv;
Blev bedre da paa Heden
Et Enesidder-Liv!

- 58 | **GSV:408**O, Han som Støvet kiender,
Dets Længsler og dets Trang,
Og af Hvis Skaber-Hænder
Mandinden faur udsprang,
- 59 Og han, som vilde die
En Moder aabenbart,
Og vidned for *Marie*:
“Hun fik den bedste Part;”
- 60 O, Han kan aldrig glemme
Sit Ord, vort Tab og Savn,
Den søde Kvinde-Stemme
Lovsyngne maa Hans Navn!
- 61 Og hvad er det, man skimter
Mod Nord i Havets Egn?
Det gjennem Taagen glimter,
Som Guddoms-Mandens Tegn!
- 62 O see, nu falder Taagen
Paa Havet som et Speil!
O, det er *Ham* lysvaagen,
Det aldrig kan slaae feil!
- 63 Den Gamle sig nu glæde!
Nu har det gode Raad:
Med Sømmen af Hans Klæde
Aftørres hendes Graad!
- 64 | **A:14**Og græd ei for den Unge,
Skjøndt hun blev Dødens Rov!
Med Livet paa sin Tunge,
Han siger “*Pigen sov!*”
- 65 | **GSV:409**Da høres Engle-Latter
Ved Sang om Kvinden fin,
Og om *Jairi* Datter,
Som Gud gav Haanden sin!

N. F. S. Grundtvig.
